

JURE KVAK KVAK

Kaj počneš, kadar si ZEELOOD poreden(na)? Tega seveda ne moreš razlagati pred vsem razredom, lahko pa to zašepetaš sošolcu ali sošolki na uho.

V velikem bloku na Tržaški cesti stanuje Jure, deček, ki je spomladi praznoval svoj peti rojstni dan in navadno nosi kavbojke brez naramnic. Najrajši imata Jureta očka in mamica, a še malo bolj teta Otilija. Teta Otilija nikoli ne vleče Jureta za ušesa, čeprav so zelo velika. Kadar Jure, recimo, dela dež iz koruznega zdroba ali z lokom strelja po dnevni sobi, teta Otilija zamiži in zapre kuhinjska vrata, da ga ne bi gledala.

Tako je z Juretom vse v najlepšem redu.

Nekega dne pa se mu je vseeno primerilo nekaj, za kar človek ne bi mogel reči, da je bilo v najlepšem redu. Nekaj nena v dnega, zaradi česar bi mu lahko rekli tudi

JURE KVAK KVAK.

Takole je bilo:

Kot po navadi je bil Jure ta dan pri kosilu zelo žejen. Vsako žlico zelenjavne juhe je pridno zalival z vodo. Ko je imel še poln krožnik juhe in prazen kozarec, je prosil teto Otilijo, naj mu da še malo vode. Teta Otilija, ki ni mogla Juretu ničesar odreči, mu je napolnila kozarec do polovice in rekla bolj sebi kot njemu:

»Saj boš postal še žaba, če se boš tako nalival z vodo.«

A Jure je počasi srebal juho, za vsak korenčkov kolobar je napravil še majhen požirek vode, stenska ura pa je tekla tik tak tik.

Počasi so postajala Juretova ušesa zmerom bolj zelena, potem se je zelena barva razlezla še na obraz in naenkrat so počile kavbojke in iz njih se je prikazal napet zelen trebušček.

»Kaj delaš, Jure?« je mehko vprašala teta Otilija.

»Kaj delaš?« je ponovila, ker se ji je zdelo, da je otrokom treba reči dvakrat eno in isto reč.

A Jure je rekel samo: »Kvak!« Skočil je na mizo, da je cmoknilo cop cop, in postal ravno tisti trenutek prava zelena žaba.

(Odlomek)

